

בבית המשפט העליון**רע"א 3331/14**

לפני : כבוד השופט י' עמית

המבקשות :
1. Siemens AG (חברה זרה)
2. סימנס ישראל בע"מ

נגד

המשיבים :
1. חברת החשמל לישראל בע"מ
2. דן כהן
3. אורן אהרונסון
4. שלמה דניאלבקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 31.3.2014 בת"א [46448-03-13](#) [פורסם בנבו] שניתנה על ידי כבוד השופט א' שינמן

בשם המבקשות : עו"ד ישראל לשם ; עו"ד נדב ויסמן ועו"ד עדי פרמדר

בשם המשיבה 1 : עו"ד יעקב שרביט ; עו"ד מורן ימיני ; עו"ד מאור רוט

בשם המשיב 2 : עו"ד מיכאל שפיגלמן ; עו"ד ילנה וולובסקי ; עו"ד עידן ריבה

בשם המשיב 3 : עו"ד ראובן בכר ; עו"ד נועה ברהום

בשם המשיב 4 : עו"ד יצחק יערי ; עו"ד לילך כהן

ספרות :

[דפנה קפליוק, בוררות ושפיטה - על מקום הבוררות במערכת המשפט \(2008\)](#)

החלטה

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז (כב' השופט א' שינמן) בת"א [46448-03-13](#) [פורסם בנבו] מיום 31.3.2014, בגדרה נדחתה בקשת המבקשות לעכב את הליכי התובענה שהגישה נגדן המשיבה 1 עקב קיומה של תניית בוררות בהסכמים שנכרתו ביניהן.

רקע

1. בין השנים 2001-2003 נקשרו המשיבה 1 (להלן: חברת החשמל) והמבקשות (להלן: סימנס ו-סימנס ישראל, וביחד: חברות סימנס או המבקשות) בהסכמים לרכישת טורבינות גז וקבלת שירותים נלווים לתחנות כוח של חברת החשמל. ההסכמים נכרתו לאחר שהמבקשות זכו במכרז שערכה חברת החשמל. בחלוף כעשר שנים, בחודש מרץ 2013, הגישה חברת החשמל לבית משפט קמא תביעה כספית נגד חברות סימנס, בה טען כי ההסכמים ביניהן נחתמו כתוצאה משילמו חברות סימנס למשיב 2 (להלן: כח), באמצעות המשיבים 3-4 וחברה נוספת בשם Oakfield Ltd (להלן: אוקפילד, אשר אינה נמנית על המשיבים בבקשה דנן).

2. המבקשות-הנתבעות הגישו לבית משפט קמא בקשה לעכב את התביעה נגדן לצורך העברתה להליך של בוררות בהתאם להוראות [חוק הבוררות](#), התשכ"ח-1968 (להלן: חוק הבוררות או החוק), מכוח תניית בוררות בהסכמים בין הצדדים.

3. למען הבהירות, ובטרם אפנה לתיאור החלטתו של בית משפט קמא וטענות הצדדים, נקדים ונזכיר שני סעיפים הקבועים ב[חוק הבוררות](#) העוסקים בעיכוב הליכים. הסעיף הראשון הוא [סעיף 5](#) לחוק, העוסק בסמכותו של בית המשפט להורות על עיכוב הליכים:

עיכוב הליכים בבית המשפט

5. (א) הוגשה תובענה לבית משפט בסכסוך שהוסכם למסרו לבוררות וביקש בעל-דין שהוא צד להסכם הבוררות לעכב את ההליכים בתובענה, יעכב בית המשפט את ההליכים בין הצדדים להסכם, ובלבד שהמבקש היה מוכן לעשות כל הדרוש לקיום הבוררות ולהמשכה ועדיין הוא מוכן לכך.

(ב) בקשה לעיכוב הליכים יכול שתוגש בכתב ההגנה או בדרך אחרת, אך לא יאוחר מהיום שטען המבקש לראשונה לגופו של ענין התובענה.
(ג) בית המשפט רשאי שלא לעכב את ההליכים אם ראה טעם מיוחד שהסכסוך לא יידון בבוררות.

הסעיף השני הוא [סעיף 6](#) לחוק, אשר עניינו בעיכוב הליכים בנסיבות ספציפיות בהן חלה על הבוררות אמנה בינלאומית שישראל היא צד לה:

עיכוב הליכים על פי אמנה בין-לאומית
6. הוגשה תובענה לבית משפט בסכסוך שהוסכם למסרו לבוררות וחלה על הבוררות אמנה בין-לאומית שישראל צד לה והאמנה קובעת הוראות בענין עיכוב הליכים, ישתמש בית המשפט בסמכותו לפי [סעיף 5](#) בהתאם לאותן הוראות ובכפוף להן.

הצדדים שלפנינו חלוקים, בין היתר, בשאלה אם בנסיבות המקרה דנן חלה על הבוררות אמנת ניו-יורק בדבר הכרתם ואכיפתם של פסקי בוררות חוץ (1958) (The Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards, (להלן: אמנת ניו-יורק או האמנה). תשובה שלילית לשאלה מביאה אותנו לגדרו של [סעיף 5](#) לחוק, ואילו תשובה חיובית מביאה אותנו לגדרו של [סעיף 6](#) לחוק, המורה לבית המשפט להפעיל את סמכותו לפי [סעיף 5](#) לחוק בכפוף להוראות האמנה. אל הוראותיה של אמנת ניו-יורק ושאלת היחס בין [סעיפים 5](#) ו-[6](#) לחוק, אשוב ואתייחס בהמשך הדברים.

החלטת בית משפט קמא

4. בית משפט קמא דחה את בקשתן של חברות סימנס. ראשית, נקבע כי על פי [סעיף 1](#) לאמנת ניו-יורק, אחד התנאים לתחולתה של האמנה הוא שהמדינה בה תתקיים הבוררות תהיה זרה. ואולם, בהסכם הבוררות בין הצדדים נקבע כי המדינה בה תתקיים הבוררות היא ישראל. משכך, הסכם הבוררות בין הצדדים אינו כפוף לאמנה, וממילא אין רלוונטיות להוראת [סעיף 6 לחוק הבוררות](#).

בית המשפט פנה אפוא לדון בתחולת [סעיף 5 לחוק הבוררות](#). נקבע, כי בנסיבות המקרה מתקיים "טעם מיוחד" שהסכסוך לא יידון בבוררות, הנכנס בגדרו של

סעיף 5(ג) לחוק. זאת, מאחר שמדובר במסכת עובדות בה קשורים כל בעלי הדין בתביעה העיקרית, ועל כן, ומטעמים של מניעת פיצול הדיון ואי מתן הכרעות סותרות, ראוי שהתביעה כולה תתברר בבית המשפט.

למעלה מן הצורך, בית המשפט הזכיר את הוראת **סעיף 3 לחוק הבוררות**, ולפיה "אין תוקף להסכם בוררות בעניין שאינו יכול לשמש להסכם בין הצדדים". בית המשפט העיר כי ספק אם העניינים עליהם נסבה התביעה, שמקורם בעבירות פליליות של מתן שוחד וכו', יכולים לשמש נושא להסכם בוררות.

מכאן הבקשה שלפניי.

תמצית טענות הצדדים

5. לטענת המבקשות, בקשתן מעלה שאלה עקרונית בדבר תחולתה של אמנת ניו-יורק, בנסיבות בהן צדדים ממדינות שונות כרתו הסכם בוררות בינלאומי, והמקום שנקבע לניהול הבוררות הוא המדינה בה מבוקש עיכוב ההליכים, לאחר שאחד הצדדים הגיש במדינה זו תביעה נגד רעהו.

לגופם של דברים, המבקשות טוענות כי על פי לשונה של תניית הבוררות הקבועה בהסכמים בין הצדדים, זו חלה על כל סכסוך או מחלוקת הנוגעים להסכמים; כי יש להבחין בין סעיף 1 לאמנת ניו-יורק (אשר עוסק באכיפת פסקי חוץ) לבין סעיף 2 לאמנה (העוסק בהסכמי בוררות), ושגה בית משפט קמא בהפנותו לסעיף 1 אשר אינו רלוונטי למקרה דנן; כי יש לפרש את סעיף 2 לאמנה ככזה החל על הסכמים בינלאומיים, בין אם מקום מושב הבוררות הוא במדינה זרה ובין אם לאו; כי תחולת סעיף 2 לאמנה מביאה לתוצאה לפיה אין מנוס מעיכוב ההליך והפניית הצדדים לבוררות, בהתאם להוראת **סעיף 6 לחוק הבוררות**; וכי עצם קיומם של בעלי דין נוספים אינו מהווה טעם המצדיק הימנעות מעיכוב ההליכים.

לחלופין, המבקשות טוענות כי אף לפי **סעיף 5 לחוק הבוררות** יש להורות על עיכוב ההליך. נטען כי אין הכרח ששאלת ייחוס המעשים הנטענים של המשיבים 2-4 למבקשות, או שאלת חלוקת האחריות בין המשיבים תידונה במאוחד עם תביעתה של חברת החשמל, מה גם שניתן לעכב את ההליכים נגד יתר הנתבעים עד להכרעה

בבוררות בין חברת החשמל לחברות סימנס; וכי אין כל פסול בהסכמת הצדדים למסור את הסכסוך ביניהם לבוררות, שהרי אין מדובר באישום פלילי, אלא בסכסוך אזרחי הנלווה לאישום.

6. המשיבים, אשר הגישו תשובותיהם בנפרד, טוענים, בין היתר, כי משעה שהסכימו הצדדים כי מקום ניהול הבוררות יהיה בישראל, אין תחולה לאמנת ניו-יורק ולסעיף 6 לחוק הבוררות; למצער, תניית הבוררות בין סימנס ישראל לבין חברת החשמל - שהן שתיהן חברות ישראליות - אינה כפופה לאמנת ניו-יורק; ומכל מקום, קיימים שורה של טעמים לכך שהסכסוך בין הצדדים לא ידון בבוררות, בין היתר בשל החשש מפיצול הדיון וחשיבותו הציבורית של הסכסוך. כן טוענים המשיבים כי התנהלותן הדיונית של המבקשות מהווה טעם מיוחד שלא להעביר את התביעה לבוררות; כי תניות הבוררות לא נועדו לחול על נושא התביעה דנן; כי העניינים העומדים בבסיס התביעה אינם "בני בורות" בהתאם להוראת סעיף 3 לחוק; וכי כל תכליתה של הבקשה היא ניסיון להימנע מבירור פומבי של אחריותן של המבקשות בפרשיית השוחד המדוברת.

7. בהחלטתי מיום 28.7.2014 נעתרתי לבקשת המבקשות להגיש תשובה לתגובת המשיבים. בתשובתן התייחסו המבקשות לטענות המשיבים בנוגע לסוגיית היקף תחולתה של אמנת ניו-יורק. המבקשות שבו וטענו כי המקרה דנן אינו נכנס בגדר החריגים לעיכוב הליכים לפי סעיף 6 לחוק הבוררות; כי מעולם לא ויתרו על תניית הבוררות; וכי אין פסול בהסכמת הצדדים למסור את הסכסוך לבוררות.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בהחלטתו של בית משפט קמא, בבקשת המבקשות, בתגובות המשיבים ובתשובת המבקשות, מצאתי כי דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות ערעור על החלטות בענייני בורות לא תינתן אלא במקרים חריגים המעוררים שאלה משפטית עקרונית או סוגיה החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או מקום בו נדרש הדבר לשם מניעת עיוות דין. הלכה זו כוחה יפה ביתר שאת מקום בו מדובר בהחלטות בנושא עיכוב הליכים לפי סעיפים 5 ו-6 לחוק הבוררות (ראו, לדוגמה, רע"א 5386/09 הרמן נ' אריאל (מ.ת.ע.) טכנולוגיות ייעוץ עסקי ופיננסי בע"מ, [פורסם בנבו] פסקאות 22-23 והאסמכתאות שם (11.1.2010)). איני סבור כי בקשה זו נמנית על מקרים חריגים אלו.

להלן פירוט הדברים.

אמנת ניו-יורק

9. הצדדים הכבירו מילים בשאלת תחולתה או אי-תחולתה של אמנת ניו-יורק. חברות סימנס טוענות כי ההסכם בינן לבין חברת החשמל הוא הסכם בוררות בינלאומי אשר אמנת ניו-יורק חלה עליו, שהרי סימנס (המבקשת 1) היא חברה גרמנית, ועל כן יש לדון בבקשה לעיכוב הליכים בהתאם [לסעיף 6 לחוק הבוררות](#) ובכפוף להוראות האמנה. מנגד, המשיבים סבורים כי בהתחשב בעובדה שבהסכם נקבע כי הבוררות תתקיים בישראל, הרי שאין מדובר בהסכם בוררות בינלאומי לפי אמנת ניו-יורק, ויש להכריע בבקשה לעיכוב הליכים לפי [סעיף 5 לחוק הבוררות](#).

הטעם למחלוקת בין הצדדים נעוץ בהוראה המופיעה בסעיף 2(3) לאמנה, הקובעת כדלהלן:

”בית המשפט של מדינה מתקשרת, שעה שהובאה לפניו תובענה על ענין שלגביו עשו בעלי הדין הסכם במשמעות סעיף זה, יפנה את בעלי הדין לבוררות, לפי בקשת אחד מהם, זולת אם הוא מוצא שההסכם האמור בטל ומבוטל, או משולל כוח פעולה או איננו בר ביצוע” (ההדגשה הוספה – י.ע.).

על פי לשון הסעיף כפשוטה, מקום בו מובא לפני בית המשפט הסכם בוררות אשר האמנה חלה עליו, מצווה בית המשפט להפנות בעלי הדין לבוררות. כך ניתן להסיק מלשון הציווי בה נוקטת האמנה: ”יפנה את בעלי הדין לבוררות”. כך גם עולה מהנוסח האנגלי של האמנה: “The court of a Contracting State... shall, at the request of one of the parties, refer the parties to arbitration” ברוח זו, יש המפרשים את ההוראה האמורה ככזו המחייבת את בית המשפט להפנות את הצדדים לבוררות מבלי להותיר לו מקום להפעלת שיקול דעת (סמדר אוטולנגי בוררות – דין ונוהל כרך א 328 (מהדורה רביעית, 2005) (להלן: אוטולנגי); ראו גם דעתו של השופט חשין ברע"א [CREDIT .MEDITERRANEAN SHIPPING CO. S.A 1407/94](#) נ' [LYONNAIS](#), פ"ד מה(5) 122, 129-131 (1994) (להלן: עניין (MEDITERRANEAN)).

אציין כי בסיפא של הסעיף ישנם שלשה חריגים, אשר בהתקיים אחד מהם בית המשפט לא יפנה את הצדדים לבוררות, והם: כאשר ההסכם בטל ומבוטל (null and

(void), משולל כוח פעולה (inoperative) או איננו בר ביצוע (incapable of being performed). במקרה שלפנינו דומה כי הצדדים אינם חלוקים על כך שאף לא אחד מבין החריגים מתקיים, כך שנותרנו עם הוראתו העיקרית של סעיף 2(3) לאמנה, המורה לבית המשפט להפנות את הצדדים לבוררות.

על רקע זה, נקל להבין את העמדה שבבסיס טענת המבקשות כי ההסכם בינן לבין חברת החשמל הוא הסכם בוררות בינלאומי הכפוף להוראות האמנה. זאת, שכן במצב זה עלינו לפנות [לסעיף 6 לחוק הבוררות](#), המורה לבית המשפט להפעיל את סמכותו ולעכב את ההליכים לפי [סעיף 5 לחוק](#) בהתאם להוראות האמנה. זו, בתורה, מצווה בסעיף 2(3) על בית המשפט להפנות את בעלי הדין לבוררות, וככל שמתחם שיקול הדעת הנתון לבית המשפט לסטות מהוראה זו מצומצם יותר, כך מתחזקת טענת המבקשות כי יש לפעול על פי [סעיף 6 לחוק](#) ולעכב את ההליך בהתאם.

10. מנגד, לטענת המשיבים, וכפי שקבע בית משפט קמא, הסכם הבוררות בין הצדדים כלל אינו הסכם בוררות בינלאומי הכפוף להוראות האמנה, כי אם הסכם בוררות מקומי, שהרי מקום קיום הבוררות הוא ישראל. ממילא, אין תחולה [לסעיף 6 לחוק הבוררות](#), ויש לבחון את בקשתן של חברות סימנס לעיכוב ההליכים בהתאם להוראות [סעיף 5 לחוק](#).

ודוק: גם לפי [סעיף 5 לחוק](#), ברירת המחדל היא כי בהתמלא התנאים הרלוונטיים "יעכב בית המשפט את ההליכים", כלשונו של [סעיף 5\(א\) לחוק](#). עם זאת, [סעיף 5\(ג\) לחוק](#) מותיר לבית המשפט מרחב להפעלת שיקול דעת, ומקום בו מצא בית המשפט "טעם מיוחד" המצדיק הימנעות מעיכוב ההליך, הוא רשאי להורות כן. בעניין זה כבר נקבע בפסיקה כי "מרחב התמרון של בית המשפט על פי סעיף 6 לחוק בצירוף סעיף 2(3) לאמנה, מצומצם באופן משמעותי לעומת מרחב התמרון על פי סעיף 5 לחוק" (דברי השופט (כתוארו אז) גרוניס ברע"א 4716/04 hotels.com נ' זוז תיירות בע"מ, [פורסם בנבו] פסקה 13 (7.9.2005) (להלן: עניין hotels.com)). צדו השני של המטבע הוא כי מתחם שיקול הדעת של בית המשפט לפי [סעיף 5 לחוק](#) הוא רחב באופן משמעותי לעומת מרחב התמרון לפי [סעיף 6 לחוק](#). ואכן, במסגרת [סעיף 5\(ג\) לחוק](#), שיקול דעתו של בית המשפט אינו מוגבל לרשימה סגורה של חריגים, והשיקולים שרשאי בית המשפט להביא בחשבון הם מגוונים, לרבות שיקולים דיוניים ושיקולי יעילות (כגון ריבוי בעלי דין ופיצול הדיון), שיקולים שבהיגיון ושל תום לב (כגון

מקום בו מבקש העיכוב כופר בתוקפו של הסכם הבוררות ואינו מעוניין לקיימו, כבעניין (MEDITERRANEAN) ושיקולים של אינטרס הציבור (ראו בהרחבה אצל אוטולנגי, עמ' 281-319).

אין תימה כי המשיבים טוענים כי האכסניה המתאימה לבחינת בקשתן של חברות סימנס היא [סעיף 5](#) לחוק, שכן במסגרת סעיף זה, מרחב שיקול הדעת של בית המשפט להימנע מעיכוב הליכים הינו רחב יותר. ואכן, בדרך זו צעד בית משפט קמא, אשר קבע כי מדובר בהסכם בוררות מקומי, וכי בנסיבות העניין מתקיים אותו "טעם מיוחד" המצדיק הימנעות מעיכוב ההליכים, כמפורט לעיל.

11. בהתחשב בכך שהמבקשות השליכו עיקר יהבן על שאלת תחולתה של אמנת ניו-יורק, ולמען בהירות הדברים, הקדשתי את הרישא להחלטה ואת הפסקאות דלעיל לתיאור המחלוקת בין הצדדים בנקודה זו, תוך הבאת סעיפי החוק והאמנה הרלוונטיים. ואולם, כשלעצמי, איני סבור כי ההכרעה במחלוקת זו היא שתחרוץ את גורל הבקשה דנן. אף אם לצורך הדיון אהיה נכון להניח, לטובת המבקשות, כי התובענה שהגישה חברת החשמל היא "בסכסוך שהוסכם למסרו לבוררות" כנדרש לפי [סעיף 6](#) לחוק, ואף אם אניח כי ההסכם בין סימנס לבין חברת החשמל הוא הסכם בוררות בינלאומי המחיל את אמנת ניו-יורק ועל כן חל [סעיף 6 לחוק הבוררות](#) – והנחות אלו אינן נטולות קושי – הרי שמתקיימים טעמים אחרים המצדיקים הימנעות מעיכוב ההליכים ודחיית הבקשה.

להלן פירוט הדברים.

עיכוב הליכים – סמכות שבשיקול דעת

12. הזכרתי לעיל כי על פי פשט לשונו של [סעיף 6](#) לחוק, מקום בו מובא לפני בית המשפט הסכם בוררות אשר האמנה חלה עליו, בית המשפט מצווה להפנות את בעלי הדין לבוררות. ואולם, לאמיתו של דבר, היכולת להפעיל שיקול דעת לא ניטלה מבית המשפט, ועל פי ההלכה שנפסקה בבית משפט זה, אין [בסעיף 6](#) לחוק כדי לשלול מבית המשפט את האפשרות להימנע מעיכוב הליכים במקרים חריגים. ניצנים לתפישה זו ניתן למצוא בהערתה של השופטת שטרסברג-כהן בעניין (MEDITERRANEAN), אשר בדעת יחיד הביעה ספק האמנם "פרשנות הגורסת שלילת שיקול-דעת מבית המשפט היא היחידה האפשרית והראויה", והותירה בצריך עיון את השאלה אם רשימת החריגים בסעיף 2(3) לאמנה היא אכן רשימה סגורה (שם, בעמ' 128).

13. שאלת היקף שיקול הדעת הנתון לבית המשפט על פי [סעיף 6](#) לחוק בצירוף סעיף 2(3) לאמנה זכתה לליבון נוסף בעניין hotels.com. בפסק דינו הרחיב השופט (כתוארו אז) גרוניס לגבי תכליתה של האמנה, אשר נועדה להביא לאכיפה יעילה של הסכמי בוררות בינלאומיים, בציינו כי -

"החשש שהובע בהקשר זה הוא, כי בתי המשפט של המדינות שהצטרפו לאמנה יירתעו משליחתם של נתבעים מקומיים להתדיין במסגרת הליך בוררות במדינה זרה, ומשום כך ייטו להימנע מכיבוד הסכמי בוררות בינלאומיים (ראו Scherk v. Alberto-Culver Co. 417 U.S. 506 (1974) (להלן - פרשת Scherk), הערת שוליים 15 והאסמכתאות הנזכרות שם). מצב דברים זה עלול להוביל לפגיעה ממשית בוודאות, שהינה מרכיב הכרחי במערכת העסקית הבינלאומית. כן עלול הוא לתמרץ צדדים לפנות לערכאות שיפוטיות במדינתם, על מנת להביא לכך שהמחלוקת תתברר בפורום המועדף עליהם. 'מירוץ' זה עלול להוליד החלטות סותרות של בתי משפט במדינות שונות, ובכך להעמיק את חוסר הוודאות וליצור מצב בלתי ראוי" (שם, פסקה 10).

השופט גרוניס קבע כי על פי לשון החוק ולשון האמנה ותכליתה, כאשר מדובר בבוררות עליה חלות הוראות האמנה ומתמלאים התנאים הקבועים [בסעיף 6](#) לחוק וסעיף 3(2) לאמנה, "הרי שככלל על בית המשפט להורות על עיכוב הליכים אלא אם מתקיים איזה משלושת החריגים שבסעיף 2(3) האמור". בה בעת, השופט גרוניס הבהיר כי אין מדובר בכלל גורף, בהוסיפו כי "מוכן אני להניח, כי ייתכנו מקרים יוצאי דופן בהם רשאי יהיה בית המשפט להימנע מעיכוב הליכים, וזאת אף אם לא התקיים אחד משלושת החריגים האמורים. עם זאת, מקרים אלו יהיה נדירים..." (שם, פסקה 13; ההדגשות הוספו - י.ע.; עוד על תכלית האמנה בנוגע להכרה בפסקי בוררות זרים ואכיפתם, ראו [רע"א 4320/11 אי.איי.אם אחזקות תקשורת בע"מ נ' Michael Wilson & Partners Ltd](#), [פורסם בנבו] פסקה 19 (15.2.2012)).

השופט גרוניס אף התייחס באופן נקודתי לסוגיית פיצול הדיון, בקבעו כי נסיבה בדבר קיומו של בעל דין אשר אינו צד להסכם הבוררות, אינה מהווה, דרך כלל, טעם אשר בגינו יימנע בית המשפט מלהורות על עיכובם של ההליכים בכל הנוגע להסכמי בוררות הבאים בגדר סעיף 6 לחוק" (שם, פסקה 14; ההדגשה הוספה - י.ע.).

מהדברים אנו למדים כי טעמים נוספים, כמו פיצול הדיון, אינם לחלוטין בלתי רלוונטיים גם כאשר אנו מצויים בדל"ת אמותיו של [סעיף 6](#) לחוק.

14. כשנה לאחר שניתן פסק הדין בעניין [hotels.com](#), שבה והתעוררה שאלה הנוגעת לכיבוד תניית בוררות זרה (רע"א G+H Schallschutz GmbH 2035/06 נ' התכוף בע"מ (31.7.2006) (להלן: עניין Schallschutz)). מפסק דינו של השופט גרוניס אנו למדים כי יש להכיר בסמכותו של בית המשפט להימנע מעיכוב הליכים, מקום בו מסיק בית המשפט כי בעל הדין ויתר על טענתו לעניין תניית הבוררות הזרה (שם, פסקה 7)). על עמדתו זו חזר השופט גרוניס ברע"א Dolphin Maritime Ltd 8024/06 נ' קרוז וורלד דיזנהויז בע"מ (28.5.2007) (להלן: עניין Dolphin), שם ציין כי "חלוף הזמן עשוי להצביע על ויתור וניחת הטענה [בעניין עיכוב הליכים]". באותו מקרה לא ניתן היה להסיק מהתנהלות המבקשות כוונה לוותר על טענה בעניין זה, ועל כן קבע השופט גרוניס כי "משהטעון בדבר ויתור או זניחת הטענה נופל, ברי כי יש להורות על עיכוב ההליכים" (והשוו לעמדתה של השופטת פרוקצ'יה, שם בפסקה 16).

עמדה דומה לעמדתו של השופט גרוניס הביע השופט חשין בעניין [MEDITERRANEAN](#), שם קבע כי כאשר צד להסכם הבוררות הגיש תביעה לבית המשפט ו"הפנה עורף" להוראת הבוררות שבהסכם, אזי משעה שהצד שכנגד הסכים לכך, הושגה "הסכמה" בין בעלי הדין לוותר על הוראת הבוררות ולהתדיין בבית המשפט. השופט חשין תלה זאת בלשונם של החריגים המנויים בסעיף 3(2) לאמנה (שם, עמ' 131). הנשיא שמגר, לעומת זאת, נדרש בעניין זה לעקרון תום הלב ולהחלתו על הצד המבקש את עיכוב ההליך (שם, עמ' 127). יוער כי באותו מקרה, המבקשת-הנתבעת אשר ביקשה לעכב את ההליך ולהעבירו לבוררות, טענה כי אין היא צד להסכם הבוררות ובכך ביקשה לחמוק מניהול ההליך).

15. יישום הלכת [hotels.com](#), תוך הכרה בקיומו של חריג יציר הפסיקה המתווסף לשלושת החריגים הקבועים בסעיף 3(2) לאמנה, נעשה בפסק הדין המקיף [ברע"א 1817/08](#) טבע תעשיות פרמצבטיות בע"מ נ' Pronauron Biotechnologies, Inc [פורסם בנבו] (11.10.2009) (להלן: עניין טבע)). הפרשה המדוברת נסבה על תביעה נגד חברת טבע בגין עריכת ניסוי אשר נטען כי היה רשלני עד כדי סיכון חיי המשתתפים. בפסק דינו קבע השופט רובינשטיין כי תקנת הציבור עשויה להביא להימנעות מעיכוב ההליך, אף מבלי שמתקיים איזה מבין שלושת החריגים המנויים בסעיף 3(2) לאמנה. השופט

רובינשטיין ציין את האינטרס הציבורי המשמעותי בקיום דיון פומבי נוכח הטענות שהועלו, וכן את ההשלכות של בירור הטענות החורגות מעניינם של הצדדים בשאלת הפרת ההסכם (תוך שהוא מפנה לדיון בסוגיית פיצול הדיון המובא אצל אוטולנגי בעמ' 302-312, העוסק בסעיף 5 [לחוק הבוררות](#)). כן ייחס השופט רובינשטיין משקל לכך שבהסכם הבוררות נקבע כי הדין שיוחל בבוררות הוא דין ישראל, כך שדחיית הבקשה לעיכוב הליכים אין בה כדי לפגוע בציפיות הצדדים ביחס לעילות התביעה וההגנה העומדות לרשותם.

השופטת פרוקצ'יה הצטרפה לדעתו של השופט רובינשטיין. לעמדתה, לנוכח לשונו של [סעיף 6 לחוק המורה](#) לבית המשפט להפעיל את סמכותו "לפי סעיף 5 בהתאם לאותן הוראות [של האמנה] ובכפוף להן", הרי שהכפפת שיקול הדעת להוראות האמנה אינה באה לשלול את תחולתו של [סעיף 5\(ג\) לחוק](#), וזה בתורו מסמיך את בית המשפט להימנע מעיכוב ההליך "אם ראה טעם מיוחד שהסכסוך לא יידון בבוררות", הגם ששיקול דעתו לעשות כן במסגרת [סעיף 6](#) יהיה מצומצם ביותר. לגופם של דברים, השופטת פרוקצ'יה סברה כי לאור העובדה שהסוגיה חרגה במובהק מעניינם הפרטני של הצדדים, בהתחשב ב"מימד הציבורי הרחב" אשר נלווה לנושא המחלוקת, ובעיקר בשל היות הנושא נוגע לשאלות של חיי אדם – הרי שמדובר היה במקרה "חריג ונדיר" אשר הצדיק הימנעות מעיכוב הליכים (שם, פסקה 9 לפסק דינה).

השופט דנציגר, בדעת מיעוט, סבר כי אין בעובדה שלעניין הנדון השלכה על צדדים שלישיים כדי להצדיק סטייה מהוראות [חוק הבוררות](#) ואמנת ניו-יורק, וכי במקרה המדובר אף לא התעורר חשש כי פיצול הדיון יוביל להחלטות סותרות, שכן תניית הבוררות קבעה כי זו תתנהל על פי הדין הישראלי. למעלה מן הצורך, הוסיף השופט דנציגר כי לטעמו השיקולים של פיצול הדיון ואינטרס הציבור רלוונטיים לדיון לפי [סעיף 5 לחוק](#), אך לא [סעיף 6 לחוק](#). יצויין, עם זאת, כי בהזדמנויות שונות לאחר מכן, הבהיר השופט דנציגר כי דעת הרוב בעניין טבע היא ההלכה המחייבת (ראו, למשל, [רע"א 5386/09](#) הרי הרמן נ' אריאל (מ.ד.ע.) טכנולוגיות ייעוץ עסקי ופיננסי בע"מ, (פורסם בנבו) פסקה 26 (11.1.2010)).

16. הנה כי כן, אין חולק כי גם בדל"ת אמותיו של [סעיף 6 לחוק הבוררות](#), שיקול הדעת אינו ניטל מבית המשפט בבואו להכריע בבקשה לעיכוב הליכים. כפי שציינה השופטת פרוקצ'יה בעניין טבע, מסקנה זו מתיישבת עם אופן ניסוחו של החוק. זאת,

שהרי לפי [סעיף 6](#), מקום בו מדובר בהסכם הכפוף לאמנה בינלאומית, על בית המשפט להשתמש בסמכותו "לפי סעיף 5 בהתאם לאותן הוראות ובכפוף להן". בכך הכפוף המחוקק את הוראות סעיף 6 להוראותיו של סעיף 5. ובמילים אחרות, המחוקק לא קבע כי בית המשפט יפעיל את סמכותו לפי סעיף 5(א) לחוק (בו מעוגנת סמכותו של בית המשפט לעכב הליכים), אלא לפי סעיף 5 בכללותו. ממילא, לא נשלל תוקפו של סעיף 5(ג) לחוק, המאפשר לבית המשפט להימנע מעיכוב ההליך אם מצא "טעם מיוחד" לכך. מעצם טיבו, "טעם מיוחד" זה אינו מתוחם לרשימה סגורה של חריגים, ויש לבחון כל מקרה לגופו על פי נסיבותיו. עם זאת, יש לזכור כי עיכוב ההליך הוא הכללי, והימנעות מעיכוב – החריג. הדברים נכונים בדיון לפי [סעיף 5](#) לחוק, והם נכונים שבעתיים תחת [סעיף 6](#) לחוק, לאור ההיבט הבינלאומי הנלווה לבוררות (על כך שהתנאים בשני הסעיפים אינם זהים, ראו גם [רע"א 8613/10](#) כספי תעופה בע"מ נ' JSC AEROAVIT AIRLINES, [פורסם בנבו] פסקה 16 והאסמכתאות שם (11.10.2012); עוד על היקף שיקול הדעת בגדרם של [סעיפים 5](#) ו-[6](#) לחוק, ראו דפנה [קפליוק בורות](#) [ושפיטה](#) 13-24 (2008) (להלן: קפליוק)).

משנוכחנו לדעת כי אף במסגרת [סעיף 6 לחוק הבוררות](#) יש מקום להפעיל שיקול דעת, נפנה לבחון אם המקרה דנן נכנס בגדרם של אותם מקרים יוצאי דופן המצדיקים הימנעות מעיכוב ההליך.

מן הכלל אל הפרט

17. כפי שפתחתי ואמרתי, לטעמי, המקרה דנן נכנס בגדרם של אותם מקרים יוצאי דופן המאפשרים לבית המשפט להימנע מלהורות על עיכוב ההליך. זאת, לנוכח משקלם המצטבר של הטעמים הבאים:

ראשית, ענייננו בתביעה הנסבה על פרשה יוצאת דופן הכוללת האשמות חמורות של שוחד, בגינה אף הורשע המשיב 2 בהסדר טיעון והושת עליו עונש מאסר ממושך וקנס כספי כבד ([ת"פ \(מחוזי ת"א\) 4004/09](#) מדינת ישראל נ' כהן [פורסם בנבו] (30.9.2013)). אין בכוונתי להכביר מילים על האינטרס הציבורי בבירור פומבי של פרשיות הנסבות על אישומים מסוג זה, והעובדה שאיננו מצויים במישור הפלילי, אין בה כדי לאיין אינטרס זה (אציין כי מתגובת חברת החשמל עולה כי המבקשות לא הועמדו לדין פלילי לאחר שניתנה להן "חסינות" מכוח הסכם עד מדינה שנחתם עם המשיב 3, אשר כיהן בעבר בתור דירקטור ומנכ"ל בסימנס-ישראל).

זאת ועוד. הלכה היא כי קיומה של טענת תרמית עשוי להוות שיקול ענייני להימנעות מעיכוב הליכים (אוטולוגי, עמ' 296-299; קפליוק, עמ' 17-18). אמנם, בראשיתה נקבעה הלכה זו מתוך מטרה לאפשר למי שהועלתה נגדו טענת תרמית לטהר את שמו בפומבי (ראו [ע"א 550/75 מורלי נ' בגון, פ"ד ל\(2\) 309 \(1976\)](#) (להלן: עניין מורלי)). עם זאת, לשיטתם של שני שופטי המיעוט בעניין מורלי, היה מקום להרחיב הלכה זו ולהחילה גם בנסיבות בהן הנתבע - שנגדו הועלתה טענת התרמית - הוא אשר ביקש למנוע את בירור התביעה בבית המשפט. במילותיו של השופט ח' כהן:

"כמאז כן להבא לא ננעל את שערי בית-המשפט בפני אדם שהאשימוהו במעשה מרמה, והוא עומד על בירור האשמה זו בפומבי ולא בבוררות; אבל אין זאת אומרת שלא נחיל אותה הלכה גם על אדם אשר דוקא רוצה בהסתרת מעשיו מעיני הציבור ועל-כן דורש במפגיע שבירור טענת המרמה שנטענה נגדו יתקיים בסתר ולא בפומבי.

מסכים אני, בכל הכבוד, עם חברי הנכבד, אב-בית-הדין, שקיים האידנא אינטרס ציבורי מובהק בבירור הפומבי דוקא של טענות תרמית למיניהן; ומקום שנטענה טענת תרמית, יש לדעתי לראות בצורך הבירור הפומבי של טענה זו משום 'טעם מיוחד' כמשמעותו בסעיף 5(ג) [לחק הבוררות](#), בין אם נטענת הטענה נגד התובע ובין אם היא נטענת נגד הנתבע" (שם, בעמ' 322).

דברים ברוח זו הביע גם השופט ברנזון (שם בעמ' 315). אכן, השופטים ברנזון וח' כהן נותרו במיעוט לגבי התוצאה בעניין מורלי, אולם עיון בחוות דעתם של שופטי הרוב מעלה כי הם לא היו בהכרח בדעה שונה לגבי הרחבת תחולת ההלכה. כך, השופט (כתוארו אז) שמגר הבהיר כי "לו היו בפנינו נסיבות הכרוכות בתרמית, הרי לא הייתי נאחז בקרנתיה של ההלכה הקיימת ומצמצם את קיומו של 'טעם מיוחד' רק לאותם מקרים בהם, מי שמבקש את קיום הברור המשפטי, הוא מי שהואשם בתרמית ולא מאשימו" (שם, בעמ' 330). אף השופט עציוני (אליו הצטרף השופט מני) קבע כי אין זה המקום לדון בשאלה אם ראוי להרחיב את ההלכה באופן המתואר (שם, בעמ' 320).

עולה מהאמור, כי רוב השופטים בעניין מורלי היו נכונים להרחיב את ההלכה, כך שזו תחול גם כאשר הטוען לתרמית הוא המבקש שתביעתו תתברר בבית המשפט. נראה כי לדעה זו שותפה גם פרופ' אוטולוגי (שם, עמ' 298). ודוק: הדיון בעניין מורלי

נסב על [סעיף 5 לחוק הבוררות](#), וכבר שנינו כי שיקול הדעת בגדרו של [סעיף 6](#) הוא מצומצם יותר. אני נכון אפוא להניח כי במסגרת [סעיף 6](#) לחוק, משקלו הסגולי של "שיקול התרמית" יהא נמוך ממשקלו תחת [סעיף 5](#) לחוק. ואולם, אין פירוש הדבר כי שיקול זה בלתי רלוונטי תחת [סעיף 6](#) לחוק. לטעמי, יש להתחשב בשיקול זה וליתן לו את המשקל המתאים בהתאם לנסיבות, וזאת לצד יתר השיקולים הצריכים לעניין.

לענייננו, אם נישם את גישתם של שופטי הרוב בעניין מורלי על נסיבות המקרה דנן, ברי כי הדבר יזקף לחובת המבקשות-הנתבעות, אשר נגדן הועלתה טענת התרמית ואשר הן המעוניינות להימנע מבירור התביעה בבית המשפט. התרמית הנתבעות במקרה שלפנינו, ממוקמת, על פני הדברים, על הקצה החמור של ספקטרום טענות התרמית לסוגיהן. אין ענייננו בהטעה חוזית שגרתית שאותה מבקש התובע-הנפגע להאדיר בטענות בדבר תרמית וחוסר תום לב. התביעה במקרה דנן מבוססת על פרשה חמורה של שוחד ומירמה, ובהשאלה מדברי השופט ברנזון בעניין מורלי: "נראה שהטענה אינה מצוצה מהאצבע או מועלית בעלמא כדי להימלט מהבוררות" (שם, עמ' 315; וראו והשוו [רע"א 5036/10 דויטש נ' קליין](#) [פורסם בנבו] (10.10.2010)). מבלי להביע כל עמדה בנוגע לתביעה גופא, דומה כי גם בכך יש כדי להשליך על המשקל שיש לייחס לשיקול זה במסגרת הבקשה לעיכוב הליכים (בכך ניתן לאבחן את נסיבות המקרה דנן מאלו שעמדו בבסיס החלטתי [בבש"א \(מחוזי חי'\) 14563/05](#) שוקייר נ' אליהו [פורסם בנבו] (23.12.2005), אליו הפנו המבקשות בתשובתן לתגובת המשיבים. באותו מקרה ציינתי כי "קשה להלום כי צד להסכם בוררות יוכל להשתחרר מעולה של בוררות בכך שיעלה בהבל קולמוסו טענת תרמית וזיוף" (שם, פסקה 8; ההדגשה הוספה – י.ע.).

18. בהמשך ישיר לדברים אלו, הנתבעים הנוספים בפרשה, ביניהם דן כהן (אשר הורשע כאמור בבית המשפט המחוזי), מבקשים שהתביעה תתברר בבית המשפט, מה שמביא אותנו לנקודה הבאה, אשר עניינה פיצול הדיון.

לפי ההלכה שנקבעה ברע"א [985/93 אלרינה אינווסטמנט קורפוריישן נ' ברקי פטה המפריס \(ישראל\) בע"מ, פ"ד מח\(1\) 397 \(1993\)](#) (להלן: עניין אלדינה), שם נדון [סעיף 5](#) לחוק, כאשר צד להסכם הבוררות מבקש לתבוע צד נוסף שאינו חתום על הסכם הבוררות, יש לבחון אם קיימת נחיצות דיונית ונחיצות מהותית בקיום הליך אחד בבית המשפט. הנחיצות הדיונית משמעה כי מדובר ב"צירוף של אמת" להבדיל מצירוף צד להליך במטרה להתחמק מהבוררות (שם, בעמ' 402). הנחיצות המהותית עניינה החשש

מפני קביעת ממצאים, מסקנות או תוצאות סותרים בשני ההליכים, באופן העלול לפגוע ביכולתו של התובע לזכות בסעד אפקטיבי (ראו גם: [רע"א 3925/12](#) דונן נ' כהן (17.6.2013); אוטולנגי, [פורסם בנבו] בעמ' 309-310). בית משפט קמא התייחס לנקודה זו, בקבעו כי במקרה דנן קיימת נחיצות דיונית, שהרי אין חולק שצירופם של נתבעים נוספים אינו צירוף מלאכותי. כן קבע בית משפט קמא כי קיימת נחיצות מהותית, אם בשל העובדה שהמשיב 3 הגיש הודעת צד ג' נגד חברות סימנס, כך שהתביעה נגדן צפויה להתברר ממילא בבית המשפט; אם בשל חוסר היעילות בניהול שני ההליכים; ואם בשל החשש מפני קביעות סותרות, כגון מצב בו הבורר יפטור את המבקשות מחבות בעוד שבית המשפט יקבל את הנטען בהודעת צד ג' שהוגשה נגדן.

19. מסקנתו של בית משפט קמא בדבר קיומה של נחיצות דיונית ומהותית לקיים את ההליך בבית המשפט – מקובלת עלי. בנקודה זו אבקש להעיר הערה נוספת. כזכור, המבקשות-הנתבעות שלפנינו הן סימנס וסימנס-ישראל, כאשר האחרונה מצויה בבעלותה המלאה של הראשונה (כפי שהשתיים אישרו בכתב ההגנה שהגישו יחדיו לבית משפט קמא). חברת החשמל וסימנס-ישראל הן שתיהן חברות ישראליות, כך שלכאורה, ההסכם בין סימנס-ישראל לבין חברת החשמל אינו כפוף לאמנת ניו-יורק, ויש לבחון את הבקשה לעיכוב ההליך בין השתיים באספקלריא של [סעיף 5 לחוק הבוררות](#) (ולא נעלמה מעיניי טענת המבקשות כי אף שההסכמים בין חברת החשמל לסימנס ולסימנס-ישראל נכרתו בנפרד, מדובר בהסכם בוררות משולש הכפוף כולו לכללי האמנה).

כזכור, מרחב שיקול הדעת של בית המשפט במסגרת [סעיף 5 לחוק](#), רחב באופן משמעותי מזה שבמסגרת [סעיף 6 לחוק](#). אם נקבל אפוא את קביעת בית משפט קמא כי בחינת הנסיבות לפי [סעיף 5 לחוק](#) מובילה למסקנה כי יש להימנע מעיכוב ההליך - קביעה המקובלת עלי - ונחיל אותה במישור היחסים שבין חברת החשמל לסימנס-ישראל, ייווצר מצב בו התביעה נגד סימנס-ישראל תתברר בבית המשפט, בעוד שלשיטת המבקשות, התביעה נגד סימנס תעוכב ותועבר להליך של בוררות. בהתחשב במערכת היחסים בין המבקשות, ספק אם יש להן עניין בפיצול הדיון בדרך זו. בהשאלה מדבריו של השופט (כתוארו אז) לנדוי, משעה שהתביעה נגד סימנס-ישראל עתידה ממילא להתברר בבית המשפט, צריך להיות למבקשות עניין "שהסכסוך כולו ייחתך בהליך חד בין כל בעלי הדין, אלא אם כוונתן] היא להכביד סתם על [התובעת]" ([ע"א 588/68 ויזרה חברה ישראלית לרכב בע"מ \(בפירוק\) נ' פולקסוואגנוורק א.ג.,](#)

פ"ד כג(1) 581, 584-583 (1969). יצויין כי הדברים נאמרו בהקשר של פיצול הדיון בגין צירוף תובעים בנסיבות של תניית שיפוט זר, אולם הם יפים לענייננו, מבלי שנעלה מעיניי כי במקרה דנן לא בצירוף תובעים עסקינן (להבחנה בין צירוף תובעים לצירוף נתבעים, ראו [רע"א 8135/12 Nantucket Ltd נ' דורון](#) [פורסם בנבו] (28.10.2013); [רע"א 6574/12](#) סאמיט פאנד ניהול השקעות בע"מ נ' בן יעקב [פורסם בנבו] (7.3.2013), אשר דנו שניהם בעיכוב הליכים בשל קיומה של תניית שיפוט זר).

בנוסף, כפי שציין בית משפט קמא, המבקשות עצמן הגישו לבית המשפט המחוזי תביעה נגד המשיבים 3-4 ואוקפילד בעניינים הקשורים לפרשה נושא תביעתה של חברת החשמל (זאת, על אף שבהסכם בינן לבין אוקפילד נקבעה תניית בוררות זרה – נספח א' לתשובת המשיב 4). כפי שעולה מתשובת חברת החשמל, ביני לביני אף קיבל בית משפט קמא את הבקשה לאחד את הדיון בשתי התביעות (החלטתו מיום 6.4.2014). יוצא, אפוא, כי המבקשות ממילא צפויות לנהל את תביעתן בבית המשפט בגין אותה מסכת עובדתית. גם בכך יש כדי לחזק את הטעם בניהול הדיון כולו בבית המשפט, ואיני נדרש לטענת חברת החשמל כי התנהלות המבקשות עולה כדי ויתור מצדן על תניית הבוררות במישור היחסים שבינן לבין חברת החשמל (ואשוב ואפנה לעמדתו של השופט גרוניס בעניין Schallschutz ובעניין Dolphin המוזכרת בפסקה 15 לעיל).

20. לבסוף, או שמא בתחילה, דומה כי הימנעות מעיכוב ההליך מתיישבת היטב עם תכליתה של האמנה. כפי שתואר על ידי השופט גרוניס בעניין [hotels.com](#), הרציונאל העומד בבסיס סעיף 2(3) לאמנה הוא החשש כי בתי המשפט של המדינות שהצטרפו לאמנה יירתעו מלשלוח נתבעים מקומיים להתדיין בבוררות העתידה להתקיים במדינה זרה, באופן אשר עלול לתמרץ צדדים לפנות לערכאות שיפוטיות במדינתם, על מנת לגרום לכך שהמחלוקת תתברר בפורום המועדף עליהם (שם), פסקה 10). אלא שבמקרה דנן, ברי כי הימנעות מעיכוב ההליך אינה חותרת כלל תחת תכלית זו, שהרי על פי ההסכם בין הצדדים, הבוררות עתידה ממילא להתקיים בישראל. דומה כי יש בכך כדי לתמוך בקביעתו של בית משפט קמא כי איננו עוסקים כלל בהסכם בוררות בינלאומי הכפוף לאמנה, אלא בהסכם בוררות מקומי.

21. בטרם סיום, אבקש להזכיר כי בפתח דבריי הייתי נכון להניח לטובת המבקשות כי הסכסוך שלפנינו הוא "סכסוך שהוסכם למסרו לבוררות", כנדרש לפי [סעיף 6](#) לחוק.

תנאי זה, כפי שעולה מלשון הסעיף, הוא תנאי סף, ומקום בו ימצא בית המשפט כי אין מדובר בסכסוך שהוסכם למסרו לבוררות, ממילא לא יורה על עיכוב ההליך. במקרה דנן, לשונה של תניית הבוררות בהסכם בין הצדדים היא אמנם גורפת וחלה על כל מחלוקת הנוגעת להסכמים (Any dispute or difference between the Purchaser and the Contractor pertaining to the Contract, shall be referred to the arbitration of a person to be agreed upon...). עם זאת, ההנחה כי בעת שהתקשרו הצדדים בחוזה ביניהם, הם הסכימו כי סכסוכים עתידיים אשר מקורם במעשי שוחד ומרמה יימסרו לבוררות, היא בעיני הנחה שאינה חפה מקשיים. מכל מקום, לנוכח התוצאה אליה הגעתי, אין לדבר נפקות לענייננו.

סוף דבר

22. סיכומי של דבר, שמצבור של טעמים מטים את הכף לדחיית הבקשה לעיכוב ההליך, וזאת בין אם מצויים אנו בגדרו של [סעיף 5 לחוק](#), ובין אם בגדרו של [סעיף 6 לחוק](#): החל מאינטרס הציבור בבירור פומבי של התביעה הנסבה על פרשת שוחד חמורה, וברוח הפסיקה לגבי השלכותיה של טענות תרמית על בקשה לעיכוב הליכים; דרך שיקולים של פיצול הדיון, ובכללם ההבחנה בין סימנס לסימנס-ישראל והעובדה שהמבקשות הגישו תביעה בגין אותה מסכת עובדתית העתידה להתברר בבית המשפט; וכלה בתכליתה של אמנת ניו-יורק. כל אלה יוצרים יחדיו מסה קריטית המטה את הכף לטובת הימנעות מעיכוב ההליך. אכן, לא מן הנמנע כי כל טעם בפני עצמו לא די בו כדי להצדיק הימנעות מעיכוב הליכים לפי [סעיף 6 לחוק](#). ברם, צירופם של כל הטעמים יחדיו, מטה את הכף לטובת ניהול ההליך בבית המשפט והותרת החלטתו של בית משפט קמא על כנה.

24. אשר על כן, הבקשה נדחית.

המבקשות תשאנה בשכר טרחת עורכי דינם של המשיבה 1 בסך 20,000 ₪ ושל המשיבים 2-4 בסך 10,000 ₪ כל אחד (סה"כ – 50,000 ₪).

ניתנה היום, י"ז באב התשע"ד (13.8.2014).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 14033310_E08.doc / צש
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

י' עמית 54678313-3331/14
ניסוח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)